

Ісака, Котаро

К73 Богомол / Котаро Ісака; пер. з англ. І. Віннічук. — Київ: Видавництво Букшеф, 2024. — 304 с.

ISBN 978-617-548-229-2

«Богомол» — третя книга умовної кримінальної трилогії, дія якої розгортається у вигаданому Котаро Ісакою злочинному світі Токіо.

Кабуто — високопрофесійний кілер, який намагається покинути свою небезпечну професію і не мати жодних справ зі своїм куратором, таємничим лікарем. Лікар, справжній доктор, який під час особистих консультацій регулярно призначає «процедури», тобто людей, яких Кабуто повинен вбити. Лікарю не вигідно, щоб Кабуто припинив «лікування», проте він погоджується відпустити цього досвідченого професіонала за умови виконання ним кількох «високоризикованих операцій». Але виявляється, що найприбутковіші замовлення пов'язані з ліквідацією інших професійних убивць. Втім, якщо Кабуто відмовиться від цієї роботи, йому та його родині загрожуватиме смертельна небезпека. Чи вдасться кілеру вирватися з-під впливу лікаря і здобути бажану свободу?

УДК 821.521'06-312.4

Originally published in Japanese as AX
© 2017 Kotaro Isaka / CTB Inc.
All rights reserved.
Ukrainian translation rights arranged
through CTB Inc.

© Віннічук І., переклад, 2023

© ТОВ «Видавництво «Букшеф»,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2024

Літературно-художнє видання
ISBN 978-617-548-229-2

СОКИРА

Кабуто легенько вставив ключ у замкову шпарину вхідних дверей. Обертав його дуже повільно, але замок все одно гучно клацнув і роздратував його до нестями. *І коли ж нарешті винайдуть безшумний замок?* Кабуто зосередив усю увагу на своїй руці й обережно повернув ключ. Замок спрацював, але від того клацання чоловікові закрутило в животі. Він відчинив двері. В будинку панувала темрява. І тиша.

Він скинув черевики й безгучно рушив коридором. У вітальні не було світла. Скидалося на те, що домашні вже спали. Авжеж, малися на увазі лише двійко людей.

Кабуто затамував подих і розраховуючи кожен свій рух, піднявся на другий поверх. Зайшов до кімнати праворуч, увімкнув світло й почав прислухатися. А тоді полегшено зітхнув.

— Слухай, Кабуто, ти ж одружений чоловік і зараз, певно, йдеш додому. Доведеться тобі крадькома їсти

свою нічну локшину швидкого приготування», — якось сказав йому один працівник тієї самої сфери. То був дивакуватий хлопець, одержимий дитячим телевізійним шоу «Томас і його друзі». Його знали під прізвиськом Лимон. Просто скажений тип, який, здавалося, часто говорив і діяв якось по-дурному. Та свою справу знав добре. Одного разу їх із Кабуто найняли різні клієнти, аби прибрати ту саму особу, й вони вирішили об'єднатися. По завершенні справи Лимон запитав:

— Хто знає ім'я людини, відповідальної за об'єкти на острові Содор? — наче знання історії Томаса — це якась особлива наука.

Але ніхто не захотів грати в цю гру, тож Лимон перемкнувся на Кабуто й почав розпитувати про його життя.

— Кабуто, а твоя сім'я знає, чим ти займаєшся? — Це запитання поставив йому партнер Лимона, Мандарин. Вони були одного зросту й вигляд мали доволі схожий, проте вели цілком протилежне особистості життя. Можливо, саме тому й були такою ефективною командою. Певна річ, зустріти в їхній сфері людину, в якій є дружина й дитина, — величезна рідкість, тому вони так жадібно розпитували Кабуто.

— Звісно ж, вони не знають, — миттю відповів він. — Якби знали, що глава їхньої сім'ї виконує таку жорстоку роботу, як тут у нас, дуже розчарувалися б. Вони думають, що я працюю в компанії з продажу офісного приладдя.

— Отаке твоє прикриття?

— Ну, так. — Якщо по правді, Кабуто працювала таки в компанії, що торгувала канцтоварами. Коли в нього народився син (тоді чоловікові було лише

трохи за двадцять), узявся за цю роботу й загруз у ній аж дотепер (а йому вже за сорок). Кабуто — один із ветеранів відділу продажів.

— Це якось так відстійно, знаєш... глава сім'ї ризикує життям, щоб забезпечити сім'ю, а тоді повертається додому та їсть на вечерю локшину швидкого приготування, — зауважив Лимон, вочевидь кепкуючи з Кабуто.

— Не мели дурню, — буркнув Кабуто. — Я б нізащо не їв локшину швидкого приготування.

Його тон був таким переконливим, що Лимон інстинктивно зробив крок назад і зайняв оборонну позицію.

— Ти чого? Отак відразу й сердитися?

— Ні, ти не так мене зрозумів, — Кабуто пом'якшив тон. — Я мав на увазі, що локшина швидкого приготування — це надто гучно.

— Що значить, надто гучно?

— Пластикові пакування шелестять. Накривка на чашці, яку обертаєш, аби відкрити, клацає. Наливаєш воду всередину — знову шум. Усі етапи з локшиною надто гучні, щоб їсти її посеред ночі.

— Та ніхто ж цього не почує.

— Моя дружина почує, — пояснив Кабуто. — Якось я вже будив її цією локшиною швидкого приготування. Дружина дуже серйозно ставиться до своєї роботи й щоранку вдосвіта вже виходить з дому. До місця роботи їй треба добиратися довго. І якщо посеред ночі я її буджу, це погано.

— Припини. Ну що в цьому такого вже страшного?

— Вранці по тому як я її розбудив, атмосфера була, м'яко кажучи, важка. Вона так часто глибоко вдихала, що втягла в себе все повітря з кімнати. І це я не метафорично, мені справді було важко дихати. «Ти так

шумів, що я не могла спати», — коли вона це сказала, в мене аж шлунок скрутило... Ай, ти не зрозумієш.

— Та годі тобі, Кабуто. Повірити не можу, щоб ти через щось нервувалася.

— Розумію. На роботі я ніколи не нервуюся. Просто роблю те, що мушу.

— Але з твоєю дружиною все інакше, так?

Кабуто кивнув. Зовсім інакше.

— То що тоді ти робиш? Якщо локшина швидкого приготування не підходить, певно, така сама проблема й зі злаковим батончиком, адже його пакування теж шелестить. — Мандарин зацікавлено дивився на Кабуто своїми сумними очима. — Що ти робиш, коли голодний?

— Банан або онігірі*, — похмуро відповів Кабуто.

Двоє шокваних чоловіків кивнули.

— Розумно.

Але Кабуто випалив у відповідь:

— Так може подумати лише наївний.

— Чому наївний?

— Тобто в якому сенсі? Банани й онігірі взагалі безшумні...

— Подивіться на це з іншого боку: іноді моя дружина не йде спати й чекає на мене попри те, що повертаюся пізно. Іноді вона готує мені вечерю. Нічну вечерю.

— Та невже?

— У середньому тричі на рік.

— Ого, це багато, — саркастично зауважив Мандарин.

* Онігірі — популярна японська страва, яка готується з рису, зліпленого у трикутній або круглій формі. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

— Я маю бути готовий до того, що дружина щось мені залишила. А коли вона готує, то готує багацько. Тож у мене в животі не зостанеться місця для онігірі чи банана.

— Ага, і що з того?

— Онігірі, що продається в крамниці неподалік мого будинку, має короткий термін придатності. Наступного дня вже зіпсується. Банани теж не протримуються довго.

— І?

— І... єдиний логічний висновок.

— І це?..

— Ковбаски. Рибні ковбаски. Від них немає жодного шуму, вони довго зберігаються і ними можна наїстися. Найкращий варіант із усіх можливих.

Лимон з Мандарином промовчали.

— Іноді, коли забігаю до крамниці серед ночі, бачу схожого на мене хлопця, який очевидячки повертається додому після роботи допізна. Він купує банан або онігірі. Мені тоді його так шкода. Хлопцеві є чого повчитися, — вів далі Кабуто. — Розв'язання цієї проблеми — рибні ковбаски. — З інтонації було зрозуміло, що він зрештою довів свою думку до кінця.

Якусь мить Лимон незворушно витріщався на Кабуто, а тоді почав плескати в долоні — спершу повільно, а далі щораз набирав темпу. Він поки що сидів на місці, але помітно було, що його розпирала енергія, — скочити й влаштувати овацію, а вираз обличчя свідчив саме про такий намір. — Кабуто, я ціную те, що ти поділився своєю сумною історією і те, як елегантно ти її подав. Я щиро вражений. — Його долоні й далі вибивали швидкий ритм.

Мандарин, який сидів поряд, закотив очі й усміхнувся.

— Усі в нашій галузі тебе поважають. Кожен скидає перед тобою капелюха. А якби могли, то скинула б два капелюхи. Багато людей розчарувалися б, якби дізналися, що ти так боїшся своєї дружини.

На мить Кабуто замислився. *Якщо так подумати, я вже давно не бачив цих двох.* Він пригадав, з якою гордістю Лимон оголошував, що відповідальною за об'єкти на острові Содор була Дженні Пакард.

Він заклав руку до кишені піджака й дістав рибну ковбаску. Тихенько зняв целофанову обгортку й відкусив здоровенний шматок. Бурчання в животі вгамувалося. Під Кабуто рипнув стілець, і чоловіка охопив страх. Він завмер, дослухаючись до будь-яких ознак того, що сон дружини порушений.

Вранці, коли Кабуто прокинувся, дружина саме збиралася виходити з дому.

— Вибач, я там залишила тобі сніданок на столі. Смачного. — Вона дуже поспішала. Відчинила вхідні двері й звідти гукнула чоловікові: — Забулася, що в мене сьогодні зустріч.

— Успіхів, — сказав Кабуто, вмиваючись. Із туалету спустився до обіднього столу. Глянув на годинник на стіні. Сьома тридцять.

Без дружини в домі завжди було спокійніше. Не те, щоб Кабуто її не любив чи йому було важко з нею домовитися, або ще щось таке. За роки їхнього шлюбу Кабуто навпаки полюбив дружину дужче й про це міг заявити впевнено. Але правда полягала й у тому, що чоловік завжди намагався

вгадати її настрої. Наче пильнував, щоб не наступити на хвіст тигра. Ось тільки невидимий хвіст його дружини ковзав підлогою цілого їхнього будинку й Кабуто ніколи не знав, коли за нього зашпортнеться.

Телевізор був увімкнений. Ранкові новини, далі прогноз погоди — молода дівчина стояла перед мапою і детально описувала, якою буде погода найближчого тижня в регіоні Канто.

— Тобі не здається, що вона схожа на маму? — запитав Кабуто.

Його син Кацумі вже сидів за столом і жував тост. Він мав пропорційний носик і виразні чорні очі. І хоча Кацумі ще тільки вчився у старшій школі, вигляд мав уже як дорослий. І навіть якби Кабуто відкинув свої батьківські упередження, чітко бачив би в своєму синові привабливе поєднання сили й чутливості. Це хлопець успадкував від мами.

— На маму? Та ні, вона зовсім на маму не схожа. Їй же років із двадцять.

— Але ще за двадцять років вона буде точнісінько як мама.

— Це все одно, що сказати, — Кацумі тицьнув у чашку якоїсь типової іноземної марки, — що за тисячу років ця штука буде зватися керамікою.

— А хіба ж це погано? Керамічна чашка дорожче коштує. І взагалі, ми зараз не про керамічні вироби говоримо. Кажу тобі, ця дівчина з прогнозу схожа на маму.

— Тату, в тебе зовсім негнучке мислення.

— У мене? Негнучке?

— Так. Коли тобі щось здається, це стає для тебе реальністю.

— Гм, цікаво.